חן טרמפ לחייל

תמרורים

הועלה • בטקס שנערך בלישכתו של שר־המישטרה שלמה הילל, לדרגת תת־ניצב, סגן מפקד מישטרת מחוז תל־אביב **משה טיומקין** (43), שהתגייס למישטרה לפני 22 שנים כשוטר במישמר־הגבול, עבר את כל שלבי הפיקוד עד שמונה מפקד־מרחב של מישמר־הגבול, עבר ב־1972 יחד עם יחידת מישמר־הגבול ש־צורפה למחוז תל־אביב כדי לנסות להתגבר על גל מעשי השוד שאירעו בעיר, מונה לאחר מכן למפקד מרחב הירקון ולפני כחודש לסגן מפקד המחוז.

נחוג • במסיבת הפתעה שערכו לו חבריו בתל־אביב, יום־הולדתו ה־31 של הסופר ועורך תוכניות בגלי צה"ל **ארנון הדר**, שנולד ב־קבוצת מסדה, סיים את בית־הספר ה־תיכון האיזורי ב־עמק־הירדן, עבד בענף הדייג במשק, עבר אחרי שירותו הצבאי לתל־אביב, החל במלאכת ה־כתיבה. בסיפרו ה־ראשון, הפלגה, הע־לה על הכתב רשמי מסעותיו של ישר־אלי צעיר באירופה. ספרו השני, שניים,

הדר

הוא עימות בין הדור הישראלי הצעיר לבין הדור המצרי על רקע מילחמת יום־הכיפורים. את ספרו השלישי הוא מתכונן להוציא לאור בעוד כחודשיים. הספר כולל 16 סיפורים על אישים, מלכים ואמנים היסטוריים המתוארים בביוגרפיות שלהם כאנשים תמימים ושהמחבר מגלה צד בלתי־ידוע בפעילותם כסוכנים חשאיים כישרו־ניים. הספר הוא פרי מחקר שערך הדר במשך שנתיים בשיתוף עם העיתונאי־סופר בונה תירוש.

נחוג • יום־הולדתו ה־43 של הצייר רב־סרן צנחנים (מיל.) **משה ינוקא**, ש־נולד בירושלים, בן למשפחה קווקזית, ת־

משה ינוקא
בן 43

עומד לצאת לכפר חנוסש של מועדון חים־התיכון בקורסיקה כצייר תיאורות של הכפר.

נפטר • בתל־אביב, בגיל 75, אחיו הצעיר של גיבור תל־חי יוסף טרומפלדור, **אלפרד טרומפלדור**, שנולד ברוסיה, שירת כחייל בצבא הלבן, ברח ב־1918 ל־יגוסלביה, עבר משם לצרפת, היה במשך 10 שנים נהג־מונית בפריז. עלה לארץ ב־1936 ועבד בחברת החשמל עד צאתו לגימלאות. פגש לראשונה ביוסף טרומפל־דור, שהיה מבוגר ממנו ב־19 שנים, כאשר שוחרר האח המבוגר מהשבי לאחר מילחמת רוסיה־יפאן ב־1905. יוסף, שאיבד את ידו במילחמה, עזב את הבית כעבור זמן קצר. נרשם ללימודים אוניברסיטאיים ודרכי ה־שניים נפרדה. בשנים האחרונות עסק אל־פרד באיסוף חומר על אחיו המפורסם.

נפטר • בהוליווד, בגיל 77, השחקן האמריקאי **פרדריק מארץ'**, שזכה ב־40 שנות הופעתו על הבד והבימה בשני פרסי אוסקר, זכה לפירסום רב ב־1946 בהופעתו בתפקיד הסמל השב לביתו ממילחמת ה־עולם השנייה ואינו משתלב בחיים שלאחר המילחמה בסרט שנות חיינו היפות ביותר, היה נשוי במשך 48 שנים לשחקנית פלורנס אלדריג'.

הנדון

(המשך מעמוד 15)

במערכת הביטחונית עלות לדם. דיון היה מסוכן לאין שיעור יותר מאשר ספיר.

■ ■ ■

ד"ר אם השתנה משהו במערכת־הבי־טחון כאשר תפס שימעון פרס את מקומו של מורו ורבו?

כתום שנה אחת, אין סימן לכך. הגילויים האחרונים, שגרמו לזעזוע, לא נתגלו על־ידי שליחיו של מר פרס. הם נתגלו על־ידינו, בעבודה מאומצת, שבה לא קיבלנו אף שמץ של עזרה מפקידי מישרד־הביטחון. להיפך: בבואנו לחקור את אנשי המישרד, נתקלנו בקיר אטום.

בעיקבות גילויינו, פעלו חוקרי המיש־טרה האזרחית והצבאית למופת. השבוע הודיע ועד עובדי מישרד־הביטחון שהפ־קידים לא ישתפו פעולה עם החוקרים, אלא אחרי שהם (הפקידים!) יחקרו כל פרשה בעצמם.

שר הראוי לשמו היה מגיב על הודעה מחפירה כזאת בסנקציה מיידית ומוחצת. השר פרס לא הגיב עליה כלל.

פה־רוש עסק מנגנון מישרד־הביטחון ב־תופעות שוליות של שחיתות. בהשוואה לגודל התפקיד, מימדי התופעה וגודל ה־סכומים העובדים דרך המישרד, הרי זהו מאמץ מגוחך.

פרס עצמו ניסה להבליע את חומרת ה־דברים בשטף המילים הבלתי־פוסק הנפלט מפיו. הוא ליגלג על ההאשמות, שלף כמה פרטים פעוטים מתוך ים הגילויים, כדי לעו־רר את הרושם שהפרשה כולה מורכבת מ־פרטים קטנים כאלה. (לא קשה לנחש היכן למד שיטה זו. בשיא פרשת ווטרגייט טענו דוברי הנשיא ניכסון שמדובר בסך הכל ב־„מישלות כמה פיצות" — מפני שאחד ממאות הגילויים התייחס לשיטת אנשיו של ניכסון להפריע לאסיפות יריביהם על־ידי שיגור ערימות של פיצות בלתי־מוזמנות באמצע נאומי המועמדים.)

השיטה של פרס התגבשה במשך הימים האחרונים לפי מיטב המסורת של ווטרגייט: להודות במיגימום הבלתי־נמנע, להמעיט ב־חשיבות הממצאים, ובעיקר — למנוע בכל מחיר את התפשטות הגילויים לעבר חדרגים האזרחיים והצבאיים הגבוהים יותר.

אילו רצה שימעון פרס לחקות בשחיתות, היה נחלץ, מייד עם כניסתו לתפקידו, כמאמץ־חירום. הוא היה ממנה צוותי־חקירה מיו־חדים, כדי לבדוק מחדש את ערי־מות החזמנות, חמיכרזים והתש־לומים שעברו את המישרד בשנים האחרונות.

מיבצע נמרץ כזה היה משנה בן־לילה את האווירה במישרד, מוכיח לכל הפקי־דים שתקופת הסולטן חלפה, ושמעתה תי־עקר כל תופעה של שחיתות בשדה־חבי־טחון מן השורש.

שום דבר כזה לא נעשה.

■ ■ ■

ד"ר שר פרס הוא פוליטיקאי. כמו כל עמיתיו בממשלת ישראל, הוא מעוניין קודם־כל לא להסתבך, לא לעשות גלים, לא לפתוח תיבות פנדורה.

חוץ מזה, אין לשר פרס זמן לטפל ב־מישרד־הביטחון.

כמו לגבי קודמו, מישרד־הבי־טחון הוא לגביו חאלטורה.

השר עסוק ביחסי־ציבור. הוא נואם ונו־אם ונואם, נואם ונואם ונואם; בוקר, צה־ריים וערב; בימי חול, שבתות וחגי־ישראל. הוא מנצל עד תום את המעמד המיוחד המוענק לו בכלי־התקשורת.

לפי כל הסימנים, מישרד־הבי־טחון הוא לגביו רק תחנה בדרך אל היעד האמיתי — ראשות־הממשלה. למי יש זמן לנקות תח־נות בדרך?

ביניתיים ממשיך הכסף לזרום דרך מיש־רד־הביטחון. לפחות 22 מיליארד לירות בשנה הנוכחית. 60 מיליון לירות ליום. שני מיליונים וחצי לשעה. 40 אלף לי־רות לדקה.

ובמונחים אחרים: בשיעור של אלפיים לירות ל־תו ד ש לכל אדם עובד בישראל.

איש אינו יודע איזה חלק מזרם זה נשפך לכיסי השחיתות.

איש אינו יודע כמה מיליונים נגזלים מחשבון הנשק, הציוד ואמ־צעי־המגן, שניועדו להציל חיי אדם בלבד.

דמים חוסכים דם. גניבה ביט־חונית עוולה בחיים. השחיתות בי־מערכת־הביטחון היא גידוף ממאיר המסכן את חיי הנוף כולו.